

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/95/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117233283
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:6117233283.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobkyne Ing. V. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. Y., Q. XXXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou R. & T. s.r.o., so sídlom W., U. XX, proti žalovanému C. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., Ul. L. XXX/X, zastúpenému R.. C. W., advokátom so sídlom T., Y. XXX/X, o zaplatenie sumy 4.850,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 03. decembra 2018, č.k. 5C/49/2017-173, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie 4.850,- eur s príslušenstvom. Žalovanému priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou proti žalovanému domáhala zaplatenia sumy 4850 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.850,- eur od 25.06.2016 do zaplatenia, na tom základe, že žalovanému poskytla ako dlžníkovi peňažnú pôžičku vo výške 7.400,- eur, a to za účelom financovania kúpy motorového vozidla Škoda Octavia žalovaným ako kupujúcim. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový a právny stav: Žalovaný všetky skutočnosti uvádzané žalobkyňou v žalobe poprel, poukázal na to, že žalobkyňa spôsobila svojou neprispôsobivou jazdou dopravnú nehodu na vozidle Seat Cordoba, ktoré používali v čase spoluzitia účastníci konania a na tomto vozidla vznikla totálna škoda, išlo o vozidlo vo vlastníctve otca žalovaného, ktoré užíval žalovaný v čase spoluzitia so žalobkyňou spoločne so žalobkyňou. Škoda na vozidle vznikla 11.02.2015, preto vznikla potreba zaobstarat' si nové vozidlo. Vrak odpredal za sumu 700 eur, pričom žalobkyňa sa nikdy nepodieľala na prevádzke a údržbe vozidla Seat Cordoba, ktoré si platil sám. Dohodli sa so žalobkyňou tak, že sa bude podieľať na kúpe nového vozidla sumou 2500 eur, tiež zaplatila za plnú nádrž vozidla 50 eur, ktoré žiadala späť, preto jej vyplatil 2550 eur, tiež poukázal na to, že si nebol nútený požičovať peniaze od žalobkyne na kúpu auta, ktorého kúpna cena nebola 7400 eur ale 6700 eur. Žalovanej vrátil sumu 2550 eur a to sumu 1000 eur, 550 eur a 1000 eur. Brat mu požičal sumu 3000 eur. Zo zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 29.04.2015 č.l.12 spisu vyplýva, že žalovaný uzavrel dňa 29.04.2015 túto zmluvu so svojim bratom T. L. na základe ktorej mu požičal sumu 3000 eur v hotovosti bezúročne ktorú sa zaviazal vrátiť do 30.04.2017. Z výpisov z účtu brata žalovaného T. L. čl.15-16 spisu vyplýva, že brat žalovaného vybral zo svojho účtu dňa 24.04.2015 sumu 100 eur,26.04.2015 sumu 1000 eur a 27.04.2015 sumu 1000 eur. Z dokladu o výbere kartou zo Slovenskej sporiteľne čl.17 spisu vyplýva, že žalovaný vybral zo svojho účtu dňa 27.04.2015 sumu 500 eur na kúpu auta. Z potvrdenia mF. čl.21-21a spisu vyplýva, že žalovaný poukázal na účet žalobkyne dňa 26.10.2015 sumu 1000 eur,09.06.2015 sumu 550 eur a dňa 20.05.2015 sumu 1000 eur spolu vo výške 2550 eur pod názvom „oktavia robko“,

ktoré boli plnením na sumu poskytnutú žalobkyňou na kúpu vozidla. Z potvrdenia m F.I.21b až 22 spisu vyplýva, že žalobkyňa dňa 26.04.2015 vybrala zo svojho účtu sumu 5500 eur a dňa 28.04.2015 sumu 1900 eur spolu sumu 7400 eur, ktorá mala slúžiť na kúpu vozidla. Z kúpnej zmluvy zo dňa 29.04.2015 č.I.13 spisu vyplýva, že predávajúci Martin Zeleník odpredal žalovanému OMV Škoda Octavia rok výroby 2010 so stavom tachometra 115000 km za kúpnu cenu 6700 eur, ktorá bola vyplatená žalovaným v hotovosti. Z výpisu z účtu žalobkyne č.I.118 spisu vyplýva, že žalobkyňa zaplatila na účet svojej matky zo zapožičaných peňazí na auto prvú splátku dňa 19.05.2015 v sume 1000 eur, druhú splátku v sume 550 eur dňa 08.06.2015 a 09.11.2015 v sume 800 eur spolu v sume 2350eur, žalovaný zaplatil prvú splátku dňa 20.05.2015 v sume 1000 eur, druhú splátku v sume 550 eur dňa 09.06.2015 a tretiu splátku dňa 26.10.2015 vo výške 1000 eur spolu v sume 2550eur. Z prevodov žalobkyne na účet svojej matky č.I.č.I.141 -162 spisu nie je zrejmé a ani preukázané či sa niektorá s platieb a ktorá sa týka vrátenia pôžičky na auto okrem sumy 2350 eur týkala aj vrátenia pôžičky žalobkyňou svojej matke na vozidlo a že preukázateľne žalobkyňa vrátila matke zapožičanú sumu celkom spolu aj plnením žalovaného sumu 7400 eur ako pôžičku na auto čo žalobkyňa ani preukázať nevedela. Právne vec súd posúdil podľa § 451 ods. I, ods.2, § 454 Občianskeho zákonníka; V prejednávanej veci dospel súd po vykonanom dokazovaní k záveru, že žaloba nie je podaná dôvodne. Účastníci konania žili v družobnom vzťahu, keď žalobkyňa poškodila žalovanému auto Seat Cordoba na ktorom vznikla totálna škoda, išlo o vozidlo ktoré obaja používali, patrilo otcovi žalovaného a následne žalovanému. Na to žalobkyňa uviedla, že žalovanému prispel na nové vozidlo, teda vznikla potreba nového vozidla, preto matka žalobkyne po dohode medzi žalobkyňou a jej matkou poskytla žalobkyni sumu 7400 eur na kúpu vozidla, pričom žalobkyňa vybrala z účtu svojej matky ktorý používala dňa 26.04.2015 sumu 5000 eur a dňa 26.04.2015 sumu 1900 eur. Žalovaný výslovne poprel, že by medzi ním a žalobkyňou mala byť uzavretá zmluva o pôžičke, žalobkyňa mu len prispela na kúpu vozidla sumou 2500 eur a zaplatila celú nádrž benzínu v hodnote 50 eur čo bolo v konaní preukázané výpisom z účtu žalobkyne podľa ktorého žalobkyňa vrátila svojej matke tri splátky v hodnote 2350 eur /1000eur, 550 eur a 800eur / a žalovaný vrátil 2550 eur tri splátky 1000 eur, 550 eur a 1000 eur. Z dôvodu, že chcel vzťah zachrániť vrátil jej celú poskytnutú sumu 2550 eur a odmietol, že by bol žalobkyni niečo dlžný s tým, aby ona platila celé vozidlo nesúhlasil, brat mu požičal sumu 3000 eur na kúpu auta čo bolo preukázané písomnou zmluvou o pôžičke a výbermi z účtu svedka T. L. 3x po 1000 eur od 24.04.2015 do 26.04.2015, výsluchom svedka T. L. a žalovaného. Pôžičku si dohodol žalovaný len s bratom a žalobkyňa o tom nevedela, nesúhlasil s tým, aby celú cenu auta znášala žalobkyňa. V konaní bolo nepochybne preukázané, že kúpnu zmluvu a výpovedami svedkov Y. A. a T. L., že dňa 25.04.2015 v sobotu bol žalovaný spolu so žalobkyňou ohliadnuť vozidlo Škoda Octavia, ktoré svedok Y. A. priviezol pred rodinný dom rodičov žalovaného v Y. G.. Cena vozidla bola nepochybne 6700 eur v hotovosti tak, ako bolo uvedené v kúpnej zmluve, táto skutočnosť bola riadne preukázaná. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že sumu 7400 eur, ktorú vybrala zo svojho účtu na 2x a to sumu 5000 eur dňa 26.04.2015 a sumu 1900 eur dňa 26.04.2015 aj reálne odovzdala žalovanému, čo žalovaný výslovne poprel a uviedol, že mu z tejto sumy 7400 eur poskytla len sumu 2550 eur, ktorú jej aj reálne vrátil čo v konaní nebolo sporné. Z výsluchu matky žalobkyne vyplynulo, že poskytla žalobkyni na jej účet sumu 7400 eur na kúpu vozidla a túto sumu mali obaja účastníci konania splácať po 500 eur a raz mala splátku zaplatiť žalobkyňa a raz žalovaný. Z predloženého výpisu z účtu žalobkyne vyplynulo, že žalovaný zaplatil na účet žalobkyne pre matku žalobkyne sumu 1000 eur, 550 eur a 1000 eur čo je spolu 2550 eur tak ako tvrdil žalovaný a žalobkyňa preukázateľne za auto vrátila svojej matke sumu 1000 eur, 550 eur a 800 eur čo je spolu suma 2350 eur čo nepochybne preukázala výpisom z účtu a vrátenie zvyšku požičanej sumy svojej matke do celkovej sumy 7400 eur jednoznačne a jasne nepreukázala a nepredložila o tom žiaden vieryhodný dôkaz. V konaní bolo nepochybne preukázané, že kúpna cena vozidla bola 6700 eur a to výsluchom žalovaného, svedka T. L. a svedka Y. A. ako aj písomnou kúpnu zmluvou zo dňa 29.04.2015, preto preukázateľne na kúpu vozidla nemohla byť použitá suma 7400 eur ako tvrdila žalobkyňa, pričom žalovaný mal sumu 500 eur, ktorú vybral z účtu, 700 eur, ktorú obdržal za vrak vozidla Seat Cordoba a 3000 eur mu požičal brat čo bolo preukázané listinnými dôkazmi aj výpoveďou brata žalovaného a sumu 2550 eur od žalobkyne čo bola suma 6750eur, teda mal dostatok finančných prostriedkov na kúpu vozidla. Nebolo v konaní preukázané, že by medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzavretá zmluva o pôžičke, ale v čase kúpy vozidla účastníci žili v družobnom vzťahu, spolu bývali, hospodárili a dohodli sa o kúpe auta, ktoré budú spoločne užívať a bude vedené na žalovaného, preto žalobkyňa prispela žalovanému na kúpu auta sumu 2550 eur čo bolo nesporne preukázané, že zakúpené auto Škoda Octavia bolo vedené v evidencii vozidiel na žalovaného a žalovaný preukázal, že žalobkyni túto sumu aj vrátil. Žalobkyňa teda v konaní nepreukázala, akú sumu zo sumy 7400 eur, ktorú žalobkyňa vybrala zo svojho účtu aj reálne poskytla teda reálne odovzdala žalovanému na kúpu vozidla, nesporná bola v konaní len

suma 2550 eur a jej vrátenie žalobkyni bolo v konaní riadne preukázané. Tiež žalobkyňa nepreukázala, kedy a akými splátkami splatila svojej matke zvyšok dlhu do zapožičanej sumy 7400 eur, lebo bolo v konaní nepochybne a nesporne preukázané, že žalovaný vložil na účet žalobkyne za účelom vrátenia poskytnutej sumy za auto v prospech matky žalobkyne sumu 2550 eur a samotná žalobkyňa vložila za auto na tento účet za účelom vrátenia pôžičky svojej matke sumu 2350 eur čo je spolu suma 4900 eur a nie 7400 eur, ktorú žalobkyňa vybrala, teda vrátenie zvyšku pôžičky v sume 2500 eur žalobkyňou svojej matke ako pôžičku na auto uzavretú medzi ňou a jej matkou žalobkyňa v konaní hodnoverne nepreukázala, dôkaz o vyúčtovaní medzi ňou a matkou zo spoločného účtu tomu nijako nenasvedčuje a nie je dôkazom o tom kedy a koľko žalobkyňa na zvyšok dlhu za auto svojej matke zaplatila. Súd právny vzťah medzi účastníkmi konania právne posúdil ako bezdôvodné obohatenie, pričom v konaní nebolo preukázané, že by sa bol žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Žaloba žalobkyne bola preto nedôvodná a súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods.1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v spore plne úspešný, súd priznal plnú náhradu trov konania vo výške 100%. O trovách konania podľa § 262 ods.2 CSP rozhodne po právoplatnosti konania vo veci samej vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Bola toho názoru, že tvrdenia žalovaného obsahujú viaceré zrejme nesprávnosti a rozpory, ktoré možno identifikovať pri porovnaní písomných a ústnych vyjadrení žalovaného a produkováných dôkazov, keď žalovaný svoje vyjadrenia viackrát zmenil a protirečí si v nich na rozdiel od konzistentného vyjadrenia žalobkyne a dôkazoch, ktoré žalobkyňa predložila na podporu svojich tvrdení. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie preukázala výber hotovosti vo výške 7.400,- eur, a to listinnými dôkazmi - potvrdeniami o výbere hotovosti z jej bankového účtu. Zároveň žalobkyňa predložila aj príspevok na jej profile vytvorenom na sociálnej sieti Facebook v čase výberu tejto hotovosti. Zo zverejnenej fotografie a textu podľa žalobkyne plynie, že žalobkyňa dňa vybrala hotovosť vo výške 7.400,- eur z dvoch rôznych bankomatov. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania a bolo to medzi sporovými stranami nesporné, žalovaný vrátil žalobkyni sumu 2.550,- eur, pričom však sporné medzi stranami bolo, akým titulom žalovaný túto sumu poskytol v prospech bankového účtu žalobkyne. Na rozdiel od žalovaného a súdu, žalobkyňa tvrdí (a trvá na tom), že kúpna zmluva, predmetom ktorej bola kúpa uvedeného vozidla, bola uzatvorená v nedeľu dňa 26.4.2015 medzi žalovaným ako kupujúcim a pánom Y. A., ako predávajúcim. Vyplyva to totiž z viacerých skutočností, uvedených pred súdom. Opätovne namietala uzatvorenie poisťky žalovaným so začiatkom poistenia už dňa 26.4.2015, čo nasvedčuje tomu, že kúpna zmluva bola uzatvorená tak ako tvrdí žalobkyňa a nie žalovaný a svedkovia (29.4.2015). Rovnako bolo nepravdepodobné, že by predávajúci odovzdal žalovanému do držby automobil bez toho, aby mal vyplatenú kúpnu cenu. Spochybnila ako dôkaz aj kúpnu zmluvu, ktorú súd ako nepochybnú akceptoval, ktorá však odporuje už len výpovedi svedka A., resp. tvrdeniam žalobkyne, v ktorej je aj viacero ďalších nezrovnalostí, ktoré žalobkyňa navrhovala ozrejmiť vykonaním ďalšieho dokazovania, ktoré však súd bez bližšieho odôvodnenia alebo vysvetlenia nevykonal. Je zrejme, že ak mal byť vykonaný prepis vozidla na dopravnom inšpektoráte na žalovaného, musel byť účastníkom na kúpnej zmluve držiteľ vozidla, zapísaný v dokladoch, z ktorého sa mohlo len na základe kúpnej zmluvy vozidlo odhlásiť na žalovaného, ako kupujúceho. V tomto smere žalobkyňa žiadala pripojiť spis vozidla z dopravného inšpektorátu, kde by bola založená kúpna zmluva, z ktorej by podľa žalobkyne bolo zrejme, kedy bola uzatvorená. Súd však dokazovanie v tomto zmysle nevykonal a obmedzil sa bez ďalšieho len na dopyt na príslušný ODI. Pri kúpnej zmluve poukázala aj na to, že ako adresa trvalého pobytu je u žalovaného uvedená ešte jeho pôvodná adresa v Y. G., keď muž 26.4.2015, kedy žalovaný uzatváral poistenie na vozidlo, uvádzal adresu L. 5, M., rovnako ako na zmluve o pôžičke, ktorú mal uzavrieť s vlastným bratom. V súvislosti s poisťkou poukázala ohľadom kúpnej ceny, ktorá je tiež medzi sporovými stranami sporná, že poistenie bolo uzatvorené na hodnotu poistného plnenia 19.699,- eur, čo tiež nasvedčuje skôr tomu, že skutočná kúpna cena bola vyššie ako tvrdila, žalobkyňa na nie v sume 6.700,- eur, ako tvrdí žalovaný, jeho brat a pán A.. Rovnako podľa žalobkyne nedávalo zmysel, ak žalobkyňa mala sumu 7.400,- eur k dispozícii už v nedeľu 26.4.2015, že by k výplatu kúpnej ceny prišlo až 29.4.2015, resp. že by si žalovaný musel požičať od svojho brata sumu 3.000,- eur. Pôžička od brata bola o to viac nepravdepodobná, ak mala žalobkyňa už 26.4.2015 k dispozícii sumu 7.400,- eur, za vrak vozidla Seat mal žalovaný cca sumu 700,- eur, z poistného plnenia havarijnej poisťky vozidla Seat sumu cca 1.700,- eur a vlastných prostriedkov 500,- eur, čo spolu predstavuje sumu 10.300,- eur, čo je viac, ako bola kúpna cena vozidla. Každopádne, žalobkyňa popierala, že by uhradila žalovanému alebo jeho rodine sumu 2.550,- eur alebo hocikakú inú sumu titulom odškodnenia. Zároveň žalovaný označuje sumu 2.550,-eur, ktorú uhradil žalobkyni za svoj záväzok voči nej, keď konštatuje, že svoju podlžnosť za motorové vozidlo Škoda Octavia považoval vrátením sumy 2.550,- eur za uzavretú.

Žalobkyňa, aj s poukazom na predložené listinné dôkazy preukazujúce poskytnutie tohto plnenia tvrdila a naďalej tvrdí, že zo strany žalovaného šlo o čiastočné plnenie titulom zmluvy o pôžičke. Táto skutočnosť plyní nielen z tvrdení žalobkyne, ale aj s poukazom na výpisy z jej bankového účtu, z ktorých vyplýva, že žalovaný pri jednotlivých platbách do poznámky uvádzal „octavia robko“, tzn. žalovaný uviedol do poznámky účel poskytnutia pôžičky, ktorým bolo financovanie kúpnej ceny za motorové vozidlo Škoda Octavia. Čo sa týka financovania kúpnej ceny za motorové vozidlo Škoda Octavia žalovaný tvrdil, že mu jeho brat, T. L. vypočutý v rámci dokazovania ako svedok poskytol pôžičku vo výške 3.000,-eur, čo žalovaný preukazoval výpismi o výbere hotovosti z bankového účtu jeho brata, ktoré sa podľa jeho slov realizovali v dňoch 27.4.2015, 28.4.2015 a 29.4.2015. Žalobkyňa považuje tvrdenie o uzatvorenej zmluve o pôžičke medzi žalovaným ako dlžníkom a jeho bratom ako veriteľom za účelovo a umelo vykonštruované a poukazuje na rozpory medzi tvrdeniami žalovaného ohľadom okamihu jednotlivých výberov a skutočnosťami, ktoré plynú z listinných dôkazov predložených samotným žalovaným. Z výpisov z bankového účtu brata žalovaného vyplýva, že tento vykonal výber hotovosti v dňoch 24.4.2015 o 12.00 hod., 26.4.2015 o 20.26 hod. a 27.4.2015 o 3.31 hod. Brat žalovaného ako svedok v rámci svojej výpovede uviedol, že žalovaný ho požiadal o poskytnutie pôžičky maximálne 1 - 2 dni pred tým, ako mali uzatvoriť kúpnu zmluvu, pričom dané finančné prostriedky vyberal ako hotovosť zo svojho účtu na trikrát, vždy po 1.000,- eur. Z uvedeného teda plyní, že žalovaný mal požiadať svojho brata o poskytnutie pôžičky vo výške 3.000,- eur najskôr v pondelok 27.4.2015 a ten na trikrát vyberal túto sumu ako hotovosť z bankomatov. Sporové strany, ako aj vypočutí svedkovia, brat žalovaného a pán Y. ako predávajúci, uviedli, že sporové strany vykonali obhliadku predmetného motorového vozidla v sobotu 25.4.2016, a teda pred týmto dňom sporové strany nemali ešte o tomto vozidle žiadnu vedomosť. Brat žalovaného vykonal výber hotovosti za účelom poskytnutia pôžičky v čase, kedy samotný žalovaný nemal vedomosť o existencii predmetného motorového vozidla a v čase, kedy ho žalovaný o pôžičku ešte ani nepožiadaval. Podľa názoru Žalobkyne po vykonaní dokazovania súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď si osvojil skutkové tvrdenia žalovaného, pričom tieto mal vzhľadom na opísané nezrovnalosti a rozpory označiť za účelové, a preto napadnuté rozhodnutia súdu prvej inštancie trpí vadou uvedenou v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku. V súvislosti s vykonaným dokazovaním žalobkyňa uvádzala, že podľa jej názoru odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je dostatočne odôvodnené, keď sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom nevysporiadal s námietkami žalobkyne najmä vo vzťahu k procesnej obrane žalovaného, ktoré uvádza aj v tomto odvolaní a nezdôvodnil, prečo na jej námietky neprihliadol a osvojil si argumentáciu žalovaného, hoci táto z objektívneho a logického hľadiska obsahuje viaceré zrejme nesprávne, resp. samotný žalovaný si vo viacerých svojich tvrdeniach protirečí. Poukázala na to, že Ústavný súd SR judikoval, že „pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 265/05). Pokiaľ ide o dokazovanie v rámci konania pred súdom prvej inštancie, nesprávny postup súdu podľa žalobkyne spočíval i v tom, že nevypočul v konaní pána T. ktorého ako svedka navrhla vypočuť žalobkyňa, a to s poukazom na skutočnosť, že pán L. pracoval spoločne so sporovými stranami u rovnakého zamestnávateľa v čase kúpy predmetného motorového vozidla. Je nepochybné, že medzi spolupracovníkmi sa vytvárali nie len pracovné, ale aj medziľudské vzťahy, čo nakoniec potvrdil aj žalovaný keď uviedol, že pán L. bol v čase spolužitia sporových strán pozvaný na návštevu do ich spoločnej domácnosti, a preto nebolo možné vopred bez vylúčeného pána L. vylúčiť, že by ako spoločný známy sporových strán nemal od nich vedomosť o podmienkach kúpy motorového vozidla, vrátane spôsobu jeho financovania. Zároveň žalobkyňa bola toho názoru, že vyššie opísané nesprávne závery súdu prvej inštancie ohľadom skutkového stavu vyústili do nesprávneho právneho posúdenia žalovaného nároku, keď súd skonštatoval, že žalobkyňa nepreukázala poskytnutie pôžičky žalovanému, a pokiaľ mu aj nejaké plnenie z jej strany poskytnuté bolo, bolo by posudzované ako bezdôvodné obohatenie. Pritom aj z podanej žaloby, resp. z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalovaný nárok nie je ani plnením zo zrušenej alebo neplatnej zmluvy, ani plnením bez právneho dôvodu. Naopak, právny titul - pôžička je zrejmy aj z konania žalovaného - čiastočne na pôžičku plnil s výslovným označením vlastného plnenia. Tento záver súdu prvej inštancie je však podľa názoru žalobkyne nesprávny a táto ma naďalej za to, že na základe ňou predložených listín dôkazov, vyplýva, že žalobkyňa poskytla žalovanému peňažné plnenie titulom poskytnutia pôžičky. Žalobkyňa ako veriteľ odovzdala žalovanému ako dlžníkovi vec určenú podľa druhu, oproti čomu sa zaviazal žalovaný poskytnutú pôžičku vrátiť, pričom ako plyní z vykonaného dokazovania, čiastočne svoj dlh voči žalobkyňi aj splnil, keď jej vrátil sumu 2.550,- eur ako svoji podlžnosť voči nej, a to bezhotovostným prevodom na jej bankový účet, keď uviedol predmet účelu pôžičky vo forme poznámky „octavia robko“

jednotlivým bankovým prevodom. Zároveň žalobkyňa dodáva, že Občiansky zákonník nevyžaduje pre zmluvu o pôžičke písomnú formu. S poukazom na nedostatky napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie uvedené v tomto odvolaní preto žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiada odvolací súd, aby ten v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie alebo aby ten v zmysle ustanovenia § 389 Civilného sporového zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie prejednanie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a žiadal odvolací súd, aby odvolanie zamietol ako nedôvodné a priznal mu náhradu trov konania. Súd podľa žalovaného jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. K tvrdeniam žalobkyne žalovaný poukazuje na absenciu reálneho prenechania veci, finančnej hotovosti v sume 7.400,00 eur, ako materiálneho predpokladu pre vznik platného právneho úkonu. Súd nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán konania a uvedené nemôže žalobkyňa ani od súdu vyžadovať. Bremeno tvrdenia má základ v tom, že strana, ktorá má povinnosť tvrdenia, nesie tiež zodpovednosť za to, že sa súd skutočne potrebnú rozhodnú skutočnosť dozvie. Dôkazná povinnosť je povinnosťou strany, ktorá niečo tvrdí. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne strany konania. Preto nesplnenie povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej zo strany žalobkyne, odôvodňujú zamietnutie žaloby. V prípade ak určitá skutočnosť ostane neobjasnená - jedná sa o procesne tzv. stav neobjasnený (non liquet), ktorý je potrebné vykladať na ľarchu strany, ktorá pre ňu priaznivú skutočnosť tvrdila. Nepriame dôkazy, akými sú výpisy z účtu žalobkyne preukazujúce, že došlo k výberu sumy, ktorá mala byť v zmysle jej tvrdenia použitá ako pôžička poskytnutá žalovanému na kúpu auta, nepreukazujú reálne odovzdania tejto sumy žalovanému. Žalobkyňa nepreukázala ani to, že táto suma, ktorá mala byť údajne poskytnutá žalobkyňi zo strany jej matky, bola riadne vrátená matke žalobkyne. Poukazoval na to, že podľa jeho názoru aj výpovede žalobkyne a jej matky si navzájom protirečia, čo vyvoláva pochybnosti o skutočnostiach tvrdených samotnou žalobkyňou. Vykonané listinné dôkazy boli potvrdené i výsluchom svedkov, ktorí boli priamymi účastníkmi uzatvorenia kúpnej zmluvy a odovzdania kúpnej ceny i predmetného motorového vozidla. Súd prvej inštancie dokonca vykonal lustráciu pracovnej dochádzky žalovaného, ktorý v deň uzatvorenia kúpnej zmluvy skutočne opustil svoje pracovisko skôr za účelom kúpy vozidla resp. uzatvorenia kúpnej zmluvy. Žalovaný nepovažoval za sporné, že žalobkyňa poskytla žalovanému sumu 2.500,00 eur ako odškodnenie za totálnu škodu, ktorú ako vodička spôsobila na motorovom vozidle Seat Cordoba vo vlastníctve otca žalovaného. Táto čiastka jej bola vrátená na jej naliehanie (vrátane prvej nádrže 50,00 eur) v troch splátkach 1.000,00 eur, 550,00 eur a 1.000,00 eur. Žalovaný odmieta a v celom konaní odmieta, že by mu mala žalobkyňa požičať akúkoľvek sumu titulom pôžičky. Bolo preukázané a toto nerozporela ani samotná žalobkyňa, že sumu, ktorou sa žalobkyňa podieľala z titulu kompenzácie za ňou spôsobenú škodu na vozidle Seat Cordoba na kúpe nového motorového vozidla, prijala na svoj účet. Žalovaný bol schopný s vlastnými peniazmi a peniazmi požičanými od svojho brata zaplatiť celú sumu za motorové vozidlo. Nebolo nutné, aby sa žalobkyňa podieľala na kúpe nového vozidla. Právny zástupca žalobkyne tvrdil, že celková suma disponibilných prostriedkov predstavovala 8.400,00 eur a bola vyššia ako kúpna cena vozidla 6.700,00 eur. Žalovaný toto nikdy nespochybnil, dokonca pripúšťal, že sa mohlo jednať aj o viac peňazí, ktoré mal k dispozícii. Žalovaný použil na kúpu vozidla tieto prostriedky (6.700,00 eur): 3.000,00 eur ako pôžička od brata (v hotovosti), bankomatové výbery doložil výpismi, ktoré tvoria súčasť súdneho spisu; 2.500,00 eur ako odškodnenie žalobkyne (v hotovosti), ktoré jej boli nakoniec vrátené a žiadne iné odškodnenie sa nekonalo, čo žalobkyňa doteraz v konaní nepovažovala a ani podľa odvolania nepovažuje za sporné; 700,00 eur za vrak vozidla (v hotovosti), čo žalobkyňa doteraz v konaní nepovažovala a ani podľa odvolania nepovažuje za sporné; 500,00 eur výber z bankomatu, ktorý žalovaný doložil, bankomatový výber doložil výpisom, ktorý tvorí súčasť súdneho spisu. Po kúpe vozidla, žalovanému ostalo na účte ešte ďalších 2.500,00 eur, čo žalovaný súdu predložil svojim bankovým výpisom. Žalovaný pokladá za nepravdivé a logicky nepravdepodobné samotné tvrdenie žalobkyne, že by sa mala žalobkyňa na kúpe motorového vozidla Škoda Octavia údajne podieľať čiastkou až vo výške 7.400,00 eur (cena vozidla bola preukázateľne vo výške 6.700,00 eur). Vyjadrenia svedkyne, matky žalobkyne, o vrátení peňazí, ktoré požičala svojej dcére - žalobkyňi, nie sú v súlade s vyjadreniami žalobkyne a zároveň oboje sú aj v priamom rozpore s dôkazmi predloženými samotnou žalobkyňou. Ďalším rozporom medzi vlastnými tvrdeniami žalobkyne je podľa žalovaného cena vozidla. Napriek tomu, že žalovaný súdu poskytol kúpnu zmluvu o vozidle, kde je uvedená cena vo výške 6.700,00 eur a svedok - predávajúci pán Y. A. potvrdil, že sa jedná o

jeho zmluvu, žalobkyňa uvádza takmer v každom svojom vyjadrení inú sumu. Z výpovede žalovaného a rovnako aj z výpovede predávajúceho pána Y. A. vyplýva, že žalovaný mal predmetné vozidlo k dispozícii už v nedeľu 26.4.2015. Vozidlo bolo vyplatené v stredu 29.04.2015 v poobedných hodinách. Opätovne poukazujeme, že prvostupňový súd požiadal o prehľad dochádzky od zamestnávateľa žalovaného z predmetného mesiaca, napriek tomu, že žiadna zo zúčastnených strán o to nežiadala. Tento prehľad dochádzky potvrdzuje, že žalovaný musel v daný deň odísť zo svojej práce skôr za účelom doriešenia kúpy motorového vozidla. Mal za to, že tento dôkaz jednoznačne potvrdzuje, že k vyplateniu kúpnej ceny a uzavretiu kúpnej zmluvy došlo 29.04.2015. Žalovaný nespochybňuje, že žalobkyňa vyberala peniaze z bankomatu. Za sporné považuje to, že všetky vybrané prostriedky žalobkyňou mali byť použité na kúpu vozidla a aj to, že mali byť použité v deň uskutočnenia výberu, tak ako tvrdí žalobkyňa. Vzhľadom ku skutočnosti, že vozidlo nemalo v tom čase technické zabezpečenie proti krádeži, s ktorým by boli sporové strany spokojné, uzatvorenie poisťky bolo pre nich urgentné. Onlí ako jediná na trhu v predmetnom čase ponúkala možnosť, nafotiť vozidlo, poslať fotky, vyplniť online formulár, a tým celý proces urýchliť. Vzhľadom na skutočnosť, že pri uzatvorení poisťnej zmluvy cez internet je možné od tejto zmluvy odstúpiť, a zároveň strany chceli čo možno najsôr mať uzatvorenú poisťnú zmluvu, keby sa rozhodli obhliadané motorové vozidlo kúpiť, uzatvorenú poisťnú zmluvu na povinné zmluvné poistenie je potrebné dokladať pri prepise motorového vozidla, bolo podľa žalovaného zrejme, že existovali racionálne dôvody, ktoré boli motiváciou strán pristúpiť k takémuto kroku. Žalovaný má za to, že dopravný inšpektorát poskytol všetky relevantné dôkazy, a teda súd vykonal dokazovanie riadne. Poukázal na tú skutočnosť, že dopravný inšpektorát nemá povinnosť žiadať od nového držiteľa vozidla iné než zákonom určené listiny. Žalovaný považuje za absurdné, aby hodnota poisťného plnenia 19.699,- eur mala byť kúpnu sumou ako naznačuje právny zástupca žalobkyne. Na jednej strane sám záujemca o poistenie si pri uzatváraní poisťnej zmluvy svojvoľne nevpisuje žiadnu sumu, ale hodnotu plnenia vypočíta aplikácia na základe parametrov ako druh vozidla, model, rok výroby, stav tachometra a iné. Na druhej strane, kúpna cena 6.700,00 eur bola dokázaná listinnými dôkazmi a potvrdená výpoveďami všetkých zúčastnených strán. Dokonca ani žalobkyňa a jej matka nikdy neuviedli sumu 19.699,00 eur. Podľa ich tvrdení to síce bola časovo variabilná suma, ktorá nadobúdala pri každom ich písomnom vyjadrení alebo ústnom svedectve iné hodnoty (pozn. 7.400,00 eur, 8.000,00 eur, 9.000,00 eur a 9.200,00 eur), no ak by sa malo jednať o sumu o 19.699,00 eur, žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalovaný a žalobkyňa dokopy, v tom období nedisponovali takou finančnou sumou, ktorú by mohli použiť na vyplatenie kúpnej ceny. Žalovaný vrátil predmetnú sumu (ktoré mu žalobkyňa poskytla ako odškodnenie) v troch splátkach s poznámkou „octavia - robko“. Ak existovali rozpory v tvrdeniach strán, bolo úlohou žalobkyne predkladať dôkazy na objasnenie skutkového stavu. Opakovane poukazyval, že bremeno tvrdenia má základ v tom, že strana, ktorá má povinnosť tvrdenia, nesie tiež zodpovednosť za to, že sa súd skutočne potrebnú rozhodnú skutočnosť dozvie. Dôkazná povinnosť je povinnosťou strany. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne strany konania Preto ak zostala žalobkyňa pasívna alebo neuniesla dôkazné bremeno, je právne správne, že jej nároku nemôže súd poskytnúť súdnu ochranu. Žalobkyňa i napriek výzve súdu na predloženie dôkazov na podporu vlastných tvrdení tak neučinila. Namiesto toho predložila nič nehovoriace výpisy bankových prevodov medzi svojím bežným a svojím sporiacim účtom, ktoré súd vyhodnotil tak, že žalobkyňa hodnoverne nepreukázala, ako a kedy malo dôjsť k splateniu pôžičky jej matke. Tieto prevody medzi jej vlastnými účtami boli na iné sumy, nekorešponovali s dátumami a pri niektorých boli poznámky: nábytok, pohreb ocko a iné. Žalovaný má za to, že žalobkyňa nepreukázala priamymi dôkazmi svoje unáhlené účelové tvrdenia a nedokázala ani súdu uspokojivo vysvetliť, ako mali súvisieť prevody medzi jej účtami s údajnou pôžičkou od matky. Žalobkyňa v odvolaní uvádza, že jej súd prvej inštancie odoprel právo na vypočutie pána T. L., ktorý pracoval do roku 2012 v rovnakom zamestnaní ako žalobkyňa a žalovaný. Žalovaný bol v kontakte s pánom T. L. po jeho odchode z práce len raz a bolo to dlhý čas pred kúpou predmetného vozidla. Odvtedy žalovaný s pánom L. neudržiavali žiaden kontakt a navyše pán L. pôsobí mimo regiónu. Výsluch navrhovaného svedka v žiadnom prípade nemohol mať vplyv na výsledok konania, ak samotný svedok nikdy nebol v situácii, ktorá by ho kvalifikovala ako svedka. z doterajšieho postupu žalobkyne, ani zo žiadnych dôkazov predložených žalobkyňou podľa žalovaného nevyplýva, že by v čase kúpy boli splnené podmienky predpokladané hypotézou právnej normy obsiahnutej v § 657 Občianskeho zákonníka, a teda že by došlo k riadnemu prenechaniu druhovo určených vecí žalovanému, a konanie samotnej žalobkyne, pokiaľ ide o ňou podaný návrh vydanie platobného rozkazu o zaplatenie sumy z titulu vrátenia údajnej pôžičky, sa javí ako čisto účelové, motivované snahou získať za každú cenu prostriedky od žalovaného, po tom ako sa rozpadol ich vzťah z dôvodu jej nevery. Vzhľadom na vyššie uvedené, považuje žalovaný nárok žalobkyne uplatnený v tomto konaní za neoprávnený, nepodložený a v plnom rozsahu vykonštruovaný. Žalovaný má za to, že predloženými dôkazmi preukázal ním tvrdené skutočnosti. Žalovaný navrhoval,

aby odvolací súd napadnutý rozsudok čo do výroku I. a II. potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že naďalej nesúhlasí s argumentáciou žalovaného, túto považuje za nesprávnu, a to po vecnej (skutkovej), ako aj právnej stránke, pridržiava sa svojho odvolania a naďalej považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, a to z dôvodov uvedených v odvolaní. Poukazovala na to, že žalovaný ohľadom sumy 2.550,- eur, ktorú plnil v prospech Žalobkyne, účelovo dodatočne menil právny dôvod tohto plnenia, keď najprv tvrdil, že uvedenú sumu plnil titulom vrátenia poskytnutej pôžičky, pričom vo svojich neskorších podaniach a prednesoch uvádza, že sumu 2.550,- eur mu poskytla žalobkyňa titulom odškodnenia a túto jej vrátil dobrovoľne, respektíve na jej naliehanie. Sám žalovaný uvádzal, že nebol vlastníkom predmetného motorového vozidla Seat Cordoba a že toto motorové vozidlo bolo vo vlastníctve jeho otca. Rozpory v tvrdeniach žalovaného sa objavujú aj v súvislosti s výberom hotovosti v sume 7.400,- eur, ktorý uskutočnila žalobkyňa. Namietala, že žalovaný, ani vo svojom ostatnom podaní nevysvetlil zjavné logické nezrovnalosti ohľadom pôžičky, ktorú mu mal poskytnúť jej brat T. L.. Pokiaľ išlo o tvrdenie žalovaného uvedené v ostatnom písomnom vyjadrení, teda že sa s T. L. logicky museli dohodnúť na poskytnutí pôžičky ešte v čase pred prvým výberom hotovosti, t.j. pred 24.4.2015 (piatok), inak by nemal T. L. dôvod peniaze vyberať, toto tvrdenie (či skôr predpoklad) je v rozpore s už vykonaným dokazovaním. Tvrdenie, že T. L. uskutočnil výber v hotovosti už 24.4.2015 z dôvodu, že ho o žalovaný požiadal o pôžičku, inak by nemal T. L. dôvod výber realizovať, je potom ďalej aj v rozpore s tvrdením samotného T. L., ktorý v rámci svojho výsluchu uviedol, že sa jednalo iba o dni a zdôraznil, že ho žalovaný požiadal o poskytnutie peňažnej pôžičky maximálne X až 2 dni pred 29.4.2015 (streda), tzn. buď v pondelok 27.4.2015, respektíve v utorok 28.4.2015. S poukazom na opísané rozpory preto uvedené výbery hotovosti T. L., ktorými žalovaný preukazoval poskytnutie pôžičky, boli preto podľa názoru žalobkyne realizované za iným účelom, ako za účelom poskytnutia pôžičky žalovanému, ktoré žalovanému v skutočnosti jeho bratom podľa žalobkyne ani poskytnutá nebola. Záverom žalobkyňa uvádzala, že zotrúva na podanom odvolaní voči rozsudku súd prvej inštancie a naďalej žiada odvolací súd, aby odvolaním napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, alebo aby napadnuté rozhodnutie zrušil a spor vrátil súdu prvej inštancie na jeho opätovné prejednanie.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že v čase havárie (vo februári 2015 žalobkyňa spôsobila škodu na Seate Cordobe, pôvodnom aute žalovaného) a aj v čase kúpy vozidla (apríl 2015) žalobkyňa aj žalovaný nazývali sumu 2.500,- eur (neskôr navýšenú na 2.550,- eur) odškodnením za spôsobenú totálnu škodu. Následne po ich vzťahových problémoch začala sama žalobkyňa nazývať túto sumu pôžičkou, pričom k reálnej dohode o pôžičke medzi stranami nikdy nedošlo. Žalovaný len nadviazal na rétoriku žalobkyne, aby vo svojej vzájomnej komunikácii označovali konkrétne veci zhodným termínom a nedochádzalo k nepochopeniu. Žalovaný aj k dnešnému dňu stále nedostal od žalobkyne náhradu škody spôsobenej na motorovom vozidle Seat Cordoba. O sume 7.400,- eur (ktorú žalobkyňa vybrala v apríli 2015 z bankomatu) matka žalobkyne a aj sama žalobkyňa zhodne tvrdili, že to bola pôžička matky žalobkyne svojej dcére na kúpu vozidla, keďže žalobkyňa nemala v tom čase vlastné peniaze. Tieto tvrdenia sú podľa žalovaného v rozpore s dvomi dôkazmi, ktoré žalobkyňa použila v inom konaní a to v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vedeného na Okresnom súde Nitra, sp.zn. 18C/94/2017-90, a to koncoročné potvrdenie zostatku na účte žalobkyne vedenom v mBank zo dňa 31.12.2015 vo výške 8.458,96,- EUR (stav k 31.12.2015), ročné zúčtovanie preddavkov žalobkyne na daň z príjmov za rok 2015. Tieto dôkazy preukazujú jasný rozpor v logike a tvrdeniach žalobkyne. Na jednej strane žalobkyňa tvrdí, že nemala v čase kúpy auta (apríl 2015) žiadne peniaze a z tohto titulu si údajne požičala od matky 7.400,- EUR a na druhej strane tvrdí, že celú túto sumu mala použiť na kúpu auta. Čistá mzda žalobkyne v tom čase bola na úrovni 900,- až 940,- eur mesačne. Preto v období medzi aprílom a decembrom prišla žalobkyňi na účet výplata osem krát, iný pracovný pomer žalobkyňa v tom čase nemala. Ak sa vychádza z predpokladu, že žalobkyňa zarobila 8 x 940,- EUR = 7.520,- eur v čistom v období medzi aprílom a decembrom 2015 a zároveň jej celá suma ostávala na účte bez toho aby z nej niečo minula (pričom podľa vedomosti žalovaná minimálne suma za fond údržby a opráv v sume 160,- EUR bola platená z účtu žalobkyne), a v čase kúpy nemala žiadne disponibilné zdroje na kúpu auta ako tvrdí ona samotná i jej matka, a na kúpu auta si musela požičať a požičala finančné prostriedky od svojej matky, a nemala a nemohla mať žalobkyňa dostatok zdrojov vlastných zdrojov na vytvorenie rezervy v uvedenej výške. Je teda zrejmé, že nie je matematicky možné, aby z príjmov žalobkyne odo dňa poskytnutia pôžičky matkou až do konca roka 2015, žalobkyňa dokázala nasporiť sumu 8.458,96,- EUR, zaplatiť si bežnú réžiu, nájom, stravu, dopravu

a dovolenku v Slovinsku. Žalovaný má za to, že časť týchto prostriedkov získaných pôžičkou od matky nemohli byť použité na financovanie kúpnej ceny vozidla (ktoré mali byť podľa tvrdenia žalobkyne použité na financovanie celej kúpnej ceny auta), ale zostali nedotknuté na účte žalobkyne. Inym spôsobom si žalovaný nevie vysvetliť, ako žalobkyňa ušetrila toľko prostriedkov bez vynaloženia akýchkoľvek výdavkov. súvislosti s výpoveďou svedka, brata žalovaného, T. je pochopiteľné, že po uplynutí času 3,5 roka si nemusí pamätať presný čas každého rozhovoru do detailov, nakoľko má vlastný život a vlastné záležitosti, na ktoré sa primárne koncentruje. Skutočnosť, či žalovaný svojho brata požiadal o poskytnutie pôžičky jeden dva dni pred kúpou, alebo tri dni pred kúpou, nie je v tomto smere v rozpore s tvrdeniami žalovaného, ani zásadnou skutočnosťou preukazujúcou rozpory v tvrdeniach žalovaného, tak ako tvrdí žalobkyňa. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok, čo do výroku I a II potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že jej zo strany súdu prvej inštancie neboli doručené listinné dôkazy, a to Potvrdenie o zostatku na účte a Ročné zúčtovanie, priložené Žalovaným k jeho ostatnému písomnému podaniu, na ktoré tento vo svojom vyjadrení poukazuje, a preto sa žalobkyňa nemohla vyjadriť k týmto dôkazom, ako ani k tvrdeniam žalovaného, ktoré tento v súvislosti s uvedenými dôkazmi uvádza. Žalovaný podľa žalobkyne až dodatočne, v rámci odvolacieho konania predkladá súdu tieto listinné dôkazy a rovnako dodatočne volí uvedenú argumentáciu ohľadom majetkových pomerov žalobkyne v rozhodnom čase. Čo sa týka ďalších vyjadrení žalovaného, na rozdiel od žalovaného považuje žalobkyňa za zásadný rozpor medzi tvrdeniami pána T. L. a tvrdeniami samotného žalovaného, respektíve s obsahom žalovaným predloženými listinnými dôkazmi, a to s poukazom na tú skutočnosť, že žalovaný založil svoju procesnú obranu najmä na tvrdení, že jeho brat T. L. mu požičal finančnú hotovosť za účelom, a teda žalobkyňa mu žiadne finančné prostriedky na kúpu predmetného motorového vozidla nepožičala, pretože sám disponoval finančnými prostriedkami potrebnými na kúpu tohto vozidla. Žalovaný preukazoval poskytnutie pôžičky bratom T. L. výpismi o výberoch hotovosti z bankomatu, ktoré sa realizovali v čase, kedy žalovaný ešte nemal vedomosť o predmetnom motorovom vozidle, nemal zámer toto vozidlo zakúpiť a zároveň sa tieto výbery realizovali niekoľko dní pred tým, kedy podľa slov svedka T. L. požiadal žalovaný o poskytnutie pôžičky. Žalovaný pritom tiež tvrdil, že musel svedka T. L. požiadať o poskytnutie pôžičky vopred, pred uvedenými výbermi, tzn. pred 24.4.2015, čo je ale ďalej v rozpore s jeho ďalšími vyjadreniami, kedy uvádza, že následne po 26.4.2015 mu svedok T. L. poskytol pôžičku, ktorý za týmto účelom realizoval výbery hotovosti. Uvedené je rovnako aj v rozpore s tvrdeniami samotného svedka T. L.. Žalobkyňa nesúhlasí ani s argumentáciou žalovaného uvedenou vo vzťahu k svedkovi Y. A. ako predávajúcemu. Vo zvyšku sa žalobkyňa pridrižava svojej doterajšej argumentácie. Záverom žalobkyňa uvádzala, že zotrúva na podanom odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie a naďalej žiada odvolací súd, aby ten odvolaním napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, alebo aby napadnuté rozhodnutie zrušil a spor vrátil súdu prvej inštancie na jeho opätovné prejednanie.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť z nasledovných dôvodov:

8. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že sumu 7.400,- eur, ktorú vybrala zo svojho účtu, a to sumu 5000,- eur dňa 26.04.2015 a sumu 1900,- eur dňa 26.04.2015 aj reálne odovzdala žalovanému, čo žalovaný výslovne poprel. Bolo preukázané, že kúpna cena vozidla bola 6700,- eur, pričom bolo tiež preukázané, že žalovaný mal dostatok finančných prostriedkov na kúpu vozidla. Právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným súd posúdil ako bezdôvodné obohatenie, pričom v konaní nebolo preukázané, že by sa bol žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil.

9. Odvolací súd má predovšetkým za potrebné uviesť, že odvolacie námietky, ktoré uvádzala vo svojom odvolaní žalobkyňa boli totožné s tvrdeniami, ktoré uplatnila žalobkyňa už v konaní pred súdom prvej inštancie, a s ktorými sa súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu podrobne zaoberal a na ktoré v zmysle § 387 ods. 2 CSP odvolací súd v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza:

10. Právny vzťah zo zmluvy o pôžičke, upravený v ustanoveniach § 657 a § 658 Občianskeho zákonníka, vzniká dohodou zmluvných strán, na základe ktorej jedna strana prenecháva druhej veci určené podľa druhu a druhá strana vráti po určitom čase veci toho istého druhu. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré ako rozhodné musia byť preukázané, ako aj to, kto je nositeľom dôkazného bremena, vyplýva z hmotného práva, a to z ust. § 657 Občianskeho zákonníka. Žalujúci veriteľ (v predmetnej veci žalobkyňa) má povinnosť preukázať uzavretie zmluvy o pôžičke a na jej základe poskytnutie peňažnej sumy. Nie je možné od žalovaného dlžníka žiadať, aby tento preukázal neexistenciu zmluvy o pôžičke v zmysle tzv. negatívnej dôkaznej teórie. V prípade však, ak bude v konaní preukázaná existencia platnej zmluvy o pôžičke (so všetkými jej podstatnými náležitosťami) veriteľom (žalobkyňou), žalovaný dlžník má možnosť sa úspešne ubrániť tak, že preukáže zánik záväzku, a to buď splnením dlhu alebo iným spôsobom. Podstatnými náležitosťami zmluvy o pôžičke peňaží je dohoda veriteľa a dlžníka o výške pôžičky, o reálnom odovzdaní a prenechaní dohodnutej sumy, o povinnosti dlžníka vrátiť veriteľovi rovnakú sumu a určenie času vrátenia peňaží. Medzi podstatné náležitosti tejto zmluvy nepatrí písomná forma, takže zmluva o pôžičke peňaží môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. V tomto prípade však výlučne žalobkyňa ako veriteľa zaťažuje dôkazné bremeno preukázať existenciu dohody účastníkov zmluvy o jej podstatných náležitostiach.

11. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že preukázala výber hotovosti vo výške 7.400,- eur, a to listinnými dôkazmi- potvrdeniami o výbere hotovosti z jej bankového účtu, príspevkom na sociálnej sieti v čase výberu hotovosti. Žalobkyňa tvrdila tiež, že suma, ktorá jej bola žalovaným vyplatená vo výške 2.550,- eur bola vyplatená titulom čiastočného plnenia, keď žalovaný do poznámky bankového prevodu uvádzal „octavia robko“.

12. Odvolací súd má za to, že žalobkyňa dostatočne nepreukázala, t. j. neunesla dôkazné bremeno o tom, že medzi ňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o pôžičke. Taktiež žalobkyňa nepreukázala, že žalovanému poskytla vyššiu sumu, ako sumu 2550- eur, poskytnutie ktorej žalovaný nepopieral. Vyššie uvedenými listinnými dôkazmi bolo preukázané len to, že žalobkyňa vybrala z účtu sumu 7400,- eur, a to dvoma výbermi. Výsluchom matky žalobkyne bolo preukázané, že táto poskytla vyššie uvedenú sumu na účet žalobkyne za účelom kúpy motorového vozidla. Malo ísť o vozidlo značky škoda octavia (ďalej len „predmetné vozidlo“). Nebolo však žiadnym spôsobom preukázané, že by žalobkyňa túto sumu žalovanému titulom pôžičky poskytla. Žalovaný výslovne poprel, že by mu bola táto suma žalobkyňou poskytnutá. Nepopieral však, že z jej strany došlo k vyplateniu sumy 2550,- eur, ktorú sumu je žalovaný vrátil. Ani z plnenia sumy 2550,- eur na účet žalobkyne žalovaným nie je možné dospieť k záveru, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o pôžičke. Túto skutočnosť nepreukazuje ani poznámka v bankovom prevode, ktorú uvádzal žalovaný, a to poznámka „octavia robko“. Žalobkyňa nepreukázala, že by sumu, ktorú z účtu vybrala, a ktorá jej bola jej matkou poskytnutá, svojej matke aj vrátila, z výnimkou sumy 2350,- eur. Plnenie, ktoré žalobkyňa poukázala žalovanému bolo preto plnenie z iného titulu ako zo zmluvy o pôžičke, resp. plnením bez právneho dôvodu. V konaní však nebolo preukázané ani to, že by malo ísť o bezdôvodné obohatenie ako aj to, že by sa mal žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatiť.

13. Žalobkyňa argumentovala aj tým, že výška kúpnej ceny predmetného vozidla 6700,- eur, bola podľa nej vyššia, pričom poukazovala na to, že žalovaný mal k dispozícii vyššiu sumu, a to sumu 10.300,- eur. Taktiež namietala, že aj hodnota poistného plnenia bola na vyššiu sumu, a to na sumu 19699,- eur. Odvolací súd k uvedenej námietke žalobkyne uvádza, že bolo preukázané, že kúpna cena predmetného vozidla bola vo výške 6700,- eur z dôvodu ktorého nebolo možné použiť finančné prostriedky vo výške 7400,- eur na kúpu vozidla ako tvrdila žalobkyňa. Kúpnu cenu predmetného vozidla okrem výsluchov svedkov T. L. a svedka Y. A., či výsluchu žalovaného preukazovala aj samotná kúpna zmluva zo dňa 29.04.2015. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že výška poistného plnenia v prípade poistnej zmluvy na predmetné plnenia bola dohodnutá vyššia ako kúpna cena vozidla, je potrebné uviesť, že výška poistného plnenia nemusí byť v rovnakej alebo nižšej sume ako samotná vec, ktorá je predmetom poistenia, pričom uvedené bude závisieť od výšky poistného a dohodnutých poistných podmienok v poistnej zmluve. Námietky žalobkyne preto boli v tomto smere nedôvodné.

14. Čo sa týka dňa, kedy došlo k uzatvoreniu zmluvy na kúpu predmetného vozidla, podľa názoru odvolacieho súdu, táto skutočnosť vo vzťahu k uneseniu dôkazného bremena žalobkyne o tom, že bola medzi ňou a žalovaným uzatvorená zmluva o pôžičke, či o vyplatení predmetnej sumy žalovanému na účely kúpy predmetného vozidla, nebola relevantná. Z písomnej kúpnej zmluvy na predmetné vozidlo

však vyplýva, že táto bola uzatvorená dňa 29.04.2015. Uvedené potvrdzovala aj lustrácia dochádzky u zamestnávateľa žalovaného, ktorý v deň uzatvorenia kúpnej zmluvy opustil svoje pracovisko skôr. Túto skutočnosť nevyvracalo ani tvrdenie žalobkyne, že táto mala peniaze už k dispozícii dňa 26.04.2015, a teda bolo by podľa žalobkyne nelogické, ak by k uzatvoreniu zmluvy došlo až dňa 29.04.2015. Pokiaľ namietala rozpor, že poisťná zmluva bola uzatvorená dňa 26.04.2015 a kúpna zmluva až dňa 29.04.2015, túto skutočnosť žalovaný vysvetlil tým, že vozidlo mal k dispozícií už dňa 26.04.2015, no k podpísaniu kúpnej zmluvy došlo až dňa 29.04.2015.

15. Podstatná časť argumentácie žalobkyne bola založená na tom, že v konaní mali výst' najavo viaceré rozpory týkajúce sa financovania vozidla pôžičkou žalovaného uzatvorenou s jeho bratom, pánom T. L.. Odvolací súd má za to, že deň uzatvorenia kúpnej zmluvy nijako nespochybnilo tvrdenie žalovaného o tom, že tento časť kúpnej zmluvy financoval prostredníctvom pôžičky od svojho brata. Žalovaný na rozdiel od žalobkyne v konaní predložil riadnu písomnú zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bola suma 3000,-eur, ktorá mala byť žalovanému na kúpu predmetného vozidla jeho bratom poskytnutá. Odvolací súd v tejto súvislosti nevidí rozpor ani v tom, akým spôsobom, resp. kedy brat žalovaného vybral peniaze zo svojho účtu na účely realizovania tejto pôžičky, ako namietala žalobkyňa, keď bolo zrejmé, že týmito prostriedkami žalovaný disponoval v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy. Aj keby bola na túto pôžičku časť peňazí vybraná zo strany brata žalovaného z jeho účtu skôr, ako mal žalovaný vedomosť o predmetnom vozidle, nešlo by o skutočnosť vo vzťahu k realizácii tejto pôžičky významnú, keď na realizáciu tejto pôžičky mohli byť použité akékoľvek prostriedky bez ohľadu na čas ich disponovania bratom žalovaného bez ďalšieho súvisu s tvrdeniami žalobkyne uplatnenými v jej žalobe o tom, aká bola kúpna cena predmetného vozidla, kedy došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, či o tom, že medzi ňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o pôžičke a o tom v akom rozsahu žalobkyňa poskytla žalovanému finančné prostriedky na kúpu predmetného vozidla.

16. Vo vzťahu k námietke žalobkyne o tom, že súd nevykonal všetky navrhované dôkazy, odvolací súd uvádza, že súd nie je povinný vykonať všetky stranami navrhnuté dôkazy. Výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na úvahe súde. Súd však musí dbať na to, aby nevyhlúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdý stranami, ak tento skutkový poznatok nebude preukazovať iným dôkazom. Ak však navrhnutý dôkaz navrhnutý stranami nevykoná, musí to odôvodniť v odôvodnení svojho rozhodnutia. Povinnosť súdu odôvodniť rozsudok je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu, ktorý vyplýva z listiny základných práv a slobôd a z Ústavy SR. Ak rozsudok nie je náležite odôvodnený a ak chyba odôvodnenie niektorých ustanovení v konečnom dôsledku to vedie k tomu, že rozsudok sa stáva nepreskúmateľným.

17. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie o tom, že výsluch žalobkyňou navrhnutého svedka T. L. nebol potrebný. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, uvedený svedok nemohol svojou výpoveďou prispieť k objasneniu veci, keďže tento mohol disponovať len s prostredkovanými informáciami bez toho, aby sám bol prítomný, alebo vnímal skutočnosti relevantné pre predmetné konanie. Pokiaľ žalobkyňa tiež žiadala pripojiť spis vozidla z dopravného inšpektorátu za účelom zistenia, kedy bola kúpna zmluva uzatvorená, táto skutočnosť bola v konaní preukázaná inými dôkazmi. Taktiež k námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie jej odňal možnosť konať pred súdom prvej inštancie z dôvodu, že rozsudok nedostatočne odôvodnil, odvolací súd uvádza, že túto odvoláciu námietku nemožno považovať za dôvodnú. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie rozsudok náležite odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia má všetky náležitosti vyžadované uvedeným ustanovením. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, na základe akých úvah s prihliadnutím na zistený skutkový stav dospel súd prvej inštancie k právnemu názoru vyslovenému v rozhodnutí vo veci samej. Súd prvej inštancie pri odôvodnení svojho rozhodnutia dbal aj na to, aby jeho odôvodnenie bolo presvedčivé, pričom súd prvej inštancie odôvodnil, prečo nevykonal všetky navrhované dôkazy.

18. Vzhľadom na uvedené, nakoľko boli odvolacie námietky žalobkyne nedôvodné, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

19. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Odvolací súd preto žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).